

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 68.557/3
van 28 januari 2021

over

een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest en de
Vlaamse Gemeenschap ‘houdende de machtiging van de
Vlaamse deelnemers aan en de regeling van de modaliteiten van
deelname aan de lokale integrale veiligheidscellen inzake
radicalisme, extremisme en terrorisme’

Op 21 december 2020 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap ‘houdende de machtiging van de Vlaamse deelnemers aan en de regeling van de modaliteiten van deelname aan de lokale integrale veiligheidscellen inzake radicalisme, extremisme en terrorisme’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 12 januari 2021. De kamer was samengesteld uit Wilfried VAN VAERENBERGH, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Astrid TRUYENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Cedric JENART, adjunct-auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 28 januari 2021.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond,¹ alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2.1. Overeenkomstig artikel 2 van de wet van 30 juli 2018 ‘tot oprichting van lokale integrale veiligheidscellen inzake radicalisme, extremisme en terrorisme’ dient de burgemeester van elke gemeente een “lokale integrale veiligheidscel” (hierna: “LIVC R”) op te richten. De LIVC R heeft tot doel terroristische misdrijven bedoeld in Titel Iter van Boek II van het Strafwetboek te voorkomen. Artikel 3, § 2, van dezelfde wet bepaalt dat de burgemeester de lijst opstelt van de personen (“casussen”) waarvoor er aanwijzingen bestaan dat zij zich bevinden in een radicaliseringsproces bedoeld in artikel 3, 15°, van de wet van 30 november 1998 ‘houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten’ en die zullen worden besproken op de LIVC R, onder meer op basis van de informatie die hij kan opvragen bij alle diensten die hij pertinent acht, waaronder de deelnemers aan het overleg. De LIVC R kan een individueel opvolgingstraject ontwikkelen en opvolgen voor elk van de besproken personen. Artikel 5 van dezelfde wet bepaalt dat het LIVC R een overlegstructuur is in de zin van artikel 458ter van het Strafwetboek. Dat artikel luidt:

“§ 1. Er is geen misdrijf wanneer iemand die uit hoofde van zijn staat of beroep houder is van geheimen, deze meedeelt in het kader van een overleg dat wordt georganiseerd, hetzij bij of krachtens een wet, decreet of ordonnantie, hetzij bij een met redenen omklede toestemming van de procureur des Konings.

Dit overleg kan uitsluitend worden georganiseerd, hetzij met het oog op de bescherming van de fysieke en psychische integriteit van de persoon of van derden, hetzij ter voorkoming van de misdrijven bedoeld in Titel Iter van Boek II of van de misdrijven gepleegd in het raam van een criminele organisatie, zoals bepaald in artikel 324bis.

De in het eerste lid bedoelde wet, decreet of ordonnantie, of de met redenen omklede toestemming van de procureur des Konings bepalen ten minste wie aan het overleg kan deelnemen, met welke finaliteit en volgens welke modaliteiten het overleg zal plaatsvinden.

§ 2. De deelnemers zijn tot geheimhouding verplicht wat betreft de tijdens het overleg meegedeelde geheimen. Eenieder die dit geheim schendt, wordt gestraft met de straffen bepaald in artikel 458.

De geheimen die tijdens dit overleg worden meegedeeld, kunnen slechts aanleiding geven tot de strafrechtelijke vervolging van de misdrijven waarvoor het overleg werd georganiseerd.”

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

Artikel 3, § 1, van de voornoemde wet regelt de samenstelling van de LIVC R. De burgemeester en de korpschef van de lokale politie, of hun vertegenwoordigers, en de gemeenteamttenaar die instaat voor de coördinatie, de ondersteuning en de begeleiding van de verschillende preventiemaatregelen die door de gemeente worden genomen, maken er deel van uit. Omwille van de bijdrage die zij vanuit hun functie kunnen leveren aan een geïndividualiseerde casusgerichte opvolging, kunnen op uitnodiging van de burgemeester ook deelnemen aan de LIVC R, de personeelsleden van de gemeente of andere diensten die werken op gemeentelijk niveau en “de leden van diensten die tot de bevoegdheden van de gemeenschappen en gewesten behoren en daartoe gemachtigd worden door hun respectievelijke overheden bij of krachtens een decreet of ordonnantie”.

2.2. Het voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt er vooreerst toe de leden van een aantal diensten en voorzieningen die tot de bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest behoren en de leden van een aantal organisaties die gesubsidieerd worden door de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest te machtigen om te kunnen deelnemen aan een casusoverleg binnen een LIVC R (artikel 3 van het voorontwerp). Daarnaast bevat het voorontwerp nadere regelen betreffende de deelneming van de gemachtigde leden aan het overleg in het LIVC R (artikelen 4 tot 8) en een regeling voor de verwerking van persoonsgegevens in dat kader (artikelen 9 tot 11). Het is ten slotte de bedoeling dat de Vlaamse Regering de toepassing van het aan te nemen decreet evalueert binnen drie jaar na de inwerkingtreding ervan (artikel 12).

BEVOEGDHEID

3.1. De wet van 30 juli 2018 is tot stand gekomen op grond van de federale residuaire bevoegdheid inzake veiligheid en ordehandhaving. Daarnaast kunnen ook de gemeenschappen en de gewesten bijzondere (preventieve) veiligheidsbevoegdheden doen gelden, op grond van hun eigen materiële bevoegdheden.² Wat betreft de oprichting van veiligheidscellen waarin de voornoemde wet voorziet, en meer bepaald het casusoverleg dat in de schoot ervan plaatsheeft, is er een samenloop van de voornoemde federale, gemeenschaps- en gewestbevoegdheden. Vraag is dan of de Vlaamse decreetgever, met het voorliggende voorontwerp, binnen zijn eigen bevoegdheden blijft.

3.2. Voor zover het voorontwerp ertoe strekt (1) de leden van bepaalde diensten, voorzieningen en organisaties, die behoren tot de bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaamse Gewest, te machtigen om deel te nemen aan het casusoverleg binnen de LIVC R (artikel 3 van het voorontwerp), (2) de voorwaarden te bepalen die de voornoemde leden bij het deelnemen aan dat overleg in acht moeten nemen (artikelen 4 tot 8), en (3) de verwerking van persoonsgegevens te regelen die verband houdt met de deelname van de voornoemde gemachtigde leden aan het overleg (artikelen 9 tot 11), vindt het in beginsel op algemene wijze

² Adv.RvS 32.227/4 van 22 oktober 2001 over een voorontwerp van wet ‘tot wijziging van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie’, *Parl.St.* Kamer 2001-02, nr. 50-1598/1, 60, GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, B.18.2, GwH 20 januari 2010, nr 3/2010, B.24.

een bevoegdheidsrechtelijke grondslag in de materiële bevoegdheden waarover de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest beschikken om die diensten, voorzieningen en organisaties te regelen en, in voorkomend geval, te subsidiëren, onder voorbehoud evenwel van hetgeen hierna bij sommige bepalingen van het voorontwerp wordt opgemerkt.

3.3. Artikel 4 van het voorontwerp bepaalt onder meer dat een genodigde die niet wenst deel te nemen aan het casusoverleg een gemotiveerd antwoord bezorgt aan de burgemeester of de door hem aangestelde vertegenwoordiger, behalve indien de genodigde een vrijwilliger is als bedoeld in artikel 3, 2°, van de wet van 3 juli 2005 ‘betreffende de rechten van vrijwilligers’, en dat het gemotiveerd antwoord valt onder de geheimhoudingsplicht vermeld in artikel 458ter, § 2, van het Strafwetboek.

In zoverre de verplichting om een gemotiveerd antwoord te bezorgen aan de burgemeester of zijn vertegenwoordiger moet worden beschouwd als het regelen van een aspect van de organisatie van het casusoverleg zelf, waarvoor in beginsel de federale overheid bevoegd moet worden geacht, en voor zover dat gemotiveerd antwoord binnen het toepassingsgebied van de geheimhoudingsplicht bedoeld in artikel 458ter, § 2, van het Strafwetboek wordt gebracht, dat enkel betrekking heeft op de “tijdens het overleg meegedeelde geheimen”,³ dient de decreetgever, om de voormelde regeling aan te nemen, een beroep te kunnen doen op de impliciete bevoegdheden (artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’). Er zal in de memorie van toelichting bijgevolg moeten worden verantwoord dat de ontworpen bepalingen noodzakelijk zijn voor de uitoefening van de bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest, dat de betrokken aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling en dat de weerslag van de ontworpen bepaling op die aangelegenheid slechts marginaal is.⁴

3.4. Artikel 8 van het voorontwerp voorziet in de mogelijkheid voor de gemachtigde leden om, met het oog op bespreking op een casusoverleg binnen een LIVC R, casussen aan te melden bij de burgemeester of de door hem aangestelde vertegenwoordiger. De informatie die wordt uitgewisseld in het kader van deze aanmelding valt onder de geheimhoudingsplicht vermeld in artikel 458ter, § 2, van het Strafwetboek.

Het voorzien in de mogelijkheid voor de deelnemende leden om casussen aan te melden bij de burgemeester of zijn vertegenwoordiger met het oog op overleg, waartoe het initiatief op grond van artikel 3, § 2, van de wet van 30 juli 2018 in beginsel toekomt aan de burgemeester, kan worden beschouwd als het regelen van een aspect van de deelname van de gemachtigde leden aan het casusoverleg, dat zoals vermeld, tot de bevoegdheid van de gemeenschappen en de gewesten kan worden gerekend. Voor zover echter de informatie die in

³ Wat betreft de draagwijdte van die bepaling, zie o.m. adv.RvS 60.253/3 van 18 november 2016 over een voorstel van wet ‘betreffende het casusoverleg tussen dragers van een beroepsgeheim’ (*Parl.St.* Kamer 2015-16, nr.54-1910/001); Memorie van toelichting bij het ontwerp van wet ‘houdende vereenvoudiging, harmonisering, informatisering en modernisering van bepalingen van burgerlijk recht en van burgerlijk procesrecht alsook van het notariaat, en houdende diverse bepalingen inzake justitie’, (*Parl. St.* Kamer 2016-2017, nr. 2259/001, 220-221).

⁴ Wat het vereiste van “noodzakelijkheid” betreft, dient erop te worden gewezen dat de deelname aan het federaal geregelde casusoverleg van de door de gemeenschappen en de gewesten gemachtigde leden bevoegdheidsrechtelijk gebaseerd is op vrijwilligheid. Die vrijwilligheid wordt ook bevestigd in het voorontwerp (artikel 4). De vraag rijst dan ook in welke mate het dan noodzakelijk wordt geacht om het niet ingaan op een uitnodiging voor het casusoverleg toch te motiveren.

het kader van een dergelijke aanmelding wordt uitgewisseld binnen het toepassingsgebied van de geheimhoudingsplicht bedoeld in artikel 458ter, § 2, van het Strafwetboek wordt gebracht, dient de decreetgever eveneens een beroep te kunnen doen op de impliciete bevoegdheden. Wat dat betreft, kan *mutatis mutandis* worden verwezen naar hetgeen hiervoor sub 3.2 is opgemerkt.

3.5. De artikelen 9, 10 en 11 van het voorontwerp bevatten een regeling voor de verwerking van persoonsgegevens, “voor zover de verwerking van die gegevens noodzakelijk is om de doelstelling van de LIVC R te realiseren”. Die regeling is van toepassing op zowel de diensten, voorzieningen en gesubsidieerde organisaties, als de gemeenten. Artikel 9, § 1, van het voorontwerp somt de mogelijk te verwerken persoonsgegevens op, en bepaalt dat de personen van wie de persoonsgegevens kunnen worden verwerkt (1°) de personen zijn die door de burgemeester aangeduid worden overeenkomstig artikel 3, § 2, van de wet van 30 juli 2018, alsook (2°) de relaties en contacten van die personen, voor zover de verwerking van die persoonsgegevens noodzakelijk is om de doelstelling van de LIVC R te realiseren. Er wordt bepaald dat de verwerking van persoonsgegevens zich beperkt tot (1°) het delen van persoonsgegevens door de (Vlaamse) deelnemers tijdens het casusoverleg, overeenkomstig artikel 6, eerste lid, van het voorontwerp, (2°) het in het eigen dossier van de (Vlaamse) deelnemer registreren van de persoonsgegevens, die op het casusoverleg binnen een LIVC R worden gedeeld, en (3°) het delen van persoonsgegevens met de burgemeester of de door hem aangestelde vertegenwoordiger, voor zover dit noodzakelijk is om de aanmelding van een casus, overeenkomstig artikel 8 van het voorontwerp, te realiseren. Voorts bevat artikel 9 bepalingen betreffende de toepassing van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)’ (hierna: AVG) (§ 2), de aanduiding van de verwerkingsverantwoordelijke en de te nemen beveiligingsmaatregelen (§ 3) en de bewaartermijn van de persoonsgegevens (§ 4). Artikel 10 van het voorontwerp heeft betrekking op de niet-toepassing van bepaalde verplichtingen of rechten vermeld in de voornoemde verordening. Artikel 11 van het voorontwerp heeft betrekking op het nemen van maatregelen met het oog op transparantie ten aanzien van de betrokkenen.

Voor zover de bij de artikelen 9, 10 en 11 van het voorontwerp geregelde verwerking van persoonsgegevens beperkt is tot hetgeen vereist is voor de deelname van de door het voorontwerp gemachtigde leden aan het casusoverleg, rijst er geen bevoegdheidsrechtelijk probleem. Dat laatste zou wel het geval zijn indien die regeling ook van toepassing zou zijn op de verwerking van persoonsgegevens met betrekking tot het casusoverleg zelf, hetgeen een federale bevoegdheid betreft. De artikelen 9, 10 en 11 van het voorontwerp kunnen thans ook zo worden begrepen dat de erin vervatte regeling betrekking heeft op het gehele casusoverleg. Artikel 4, § 3, van de wet van 30 juli 2018 bepaalt in dat verband dat “de verwerking van persoonsgegevens van de personen voorgedragen in een LIVC R overeenkomstig artikel 3, § 2, niet wordt toegestaan, behoudens de uitzonderingen door de wet bepaald”. Gelet hierop lijkt het problematisch om een beroep te doen op de impliciete bevoegdheden om in een ruimere regeling van verwerking van persoonsgegevens te voorzien dan hetgeen vereist is voor de deelname van de door het voorontwerp gemachtigde leden aan het casusoverleg. De artikelen 9, 10 en 11 van het voorontwerp moeten bijgevolg in het licht van het voorgaande worden herzien.

3.6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat bepaalde aspecten van de wijze van deelname aan het casusoverleg en van de verwerking van persoonsgegevens in dat kader het best worden geregeld door het sluiten van een samenwerkingsakkoord tussen alle bij het casusoverleg betrokken overheden, met toepassing van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.⁵ Het lijkt er immers op dat enkel op die wijze een sluitende en volledige regeling van het casusoverleg bedoeld in de wet van 30 juli 2018 mogelijk is. Zo wordt vermeden dat door de bij dat overleg betrokken overheden eenzijdig mogelijk conflicterende regelingen worden uitgevaardigd.

VORMVEREISTEN

4.1. Het voorontwerp bevat bepalingen die de verwerking van persoonsgegevens regelen.⁶

Artikel 36, lid 4, van de AVG, gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), en overweging 96 van die verordening, voorziet in een verplichting om de toezichthoudende autoriteit, in dit geval de Gegevensbeschermingsautoriteit bedoeld in de wet van 3 december 2017 ‘tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit’, te raadplegen bij het opstellen van een voorstel voor een door een nationaal parlement vast te stellen wetgevingsmaatregel, of een daarop gebaseerde regelgevingsmaatregel in verband met verwerking.⁷

4.2. Bij de voorliggende adviesaanvraag is het advies van 8 september 2020 van de Vlaamse toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens overgemaakt. De gemachtigde heeft bevestigd dat er geen advies van de (federale) Gegevensbeschermingsautoriteit is gevraagd.

4.3. In advies 61.267/2/AV van 27 juni 2017 over een voorontwerp dat heeft geleid tot de wet van 3 december 2017,⁸ heeft de algemene vergadering van de afdeling Wetgeving uiteengezet dat noch de AVG,⁹ noch de bevoegdheidsverdelende regels eraan in de weg staan dat in eenzelfde lidstaat meerdere toezichthoudende autoriteiten worden opgericht. In dat advies wordt gesteld dat de gemeenschappen en gewesten autoriteiten kunnen oprichten die toezicht houden op de naleving van de ‘specifieke’ regels die de deelstaten ter uitvoering van de AVG hebben vastgesteld inzake de verwerking van persoonsgegevens in het kader van activiteiten die onder hun bevoegdheid vallen.¹⁰ Het verlenen van de bevoegdheid aan die autoriteiten om adviezen te geven, teneinde te voldoen aan de verplichting die voortvloeit uit de in opmerking 4.1 aangehaalde verordeningsbepalingen, hoort daar ook onder.

⁵ Dat verschillende aspecten van het casusoverleg het best via van een samenwerkingsakkoord worden geregeld, wordt overigens ook in de memorie van toelichting bevestigd.

⁶ Zie de artikelen 9, 10 en 11 van het voorontwerp.

⁷ Zie GwH 14 januari 2021, nr. 2/2021, B.7.3.

⁸ *Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 54-2648/001, 103-132

⁹ Zie immers artikel 51, lid 1, van de AVG.

¹⁰ *Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 54-2648/001, 115 (opmerking 7.1)

Zoals echter eveneens in het voormelde advies is uiteengezet, is het de Gegevensbeschermingsautoriteit die belast is met het toezicht op de naleving van de ‘algemene’ regels inzake de verwerking van persoonsgegevens, met inbegrip van de algemene regels die de federale overheid ter uitvoering van de AVG heeft vastgesteld.¹¹ Daaronder valt ook de bevoegdheid om, wat die regels betreft, advies te geven teneinde te voldoen aan de voormelde adviesverplichting.

4.4. De conclusie is dan ook dat het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit alsnog moet worden ingewonnen vooraleer het voorontwerp doorgang kan vinden.

5.1. Indien de adviesaanvrager van oordeel zou zijn dat het raadplegen van zowel de Gegevensbeschermingsautoriteit als de Vlaamse toezichtcommissie problematisch zou kunnen zijn, staat het aan hem om een initiatief te nemen om desgevallend een samenwerkingsakkoord te sluiten over de wijze waarop de adviesverplichting die voortvloeit uit de in opmerking 4.1 aangehaalde verordeningsbepalingen door de toezichthoudende autoriteiten van de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten kan worden vervuld,¹² op voorwaarde dat hiermee geen uitwisseling, afstand of teruggave van bevoegdheid in hoofde van de betrokken overheden gepaard gaat.

5.2. Een dergelijke samenwerking zou overigens ook in het verlengde liggen van de bepalingen van de AVG met betrekking tot zowel de vereiste afstemming van de toezichthoudende autoriteiten van verscheidene lidstaten op elkaar¹³ als de vereiste onderlinge afstemming van de toezichthoudende autoriteiten van eenzelfde lidstaat op elkaar.¹⁴⁻¹⁵

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Artikel 3

6. In artikel 3, eerste lid, van het voorontwerp is als zodanig geen sprake van “jeugdwerkers”. De gemachtigde beaamt dit en geeft aan dat het de bedoeling is dat jeugdwerkers met toepassing van artikel 3, tweede lid, van het voorontwerp toch bij het casusoverleg in de LIVC R kunnen worden betrokken:

“Jeugdwerkers worden niet expliciet vernoemd omdat het in principe niet de bedoeling is dat ze deelnemen aan een casusoverleg binnen een LIVC R. Bij het opmaken van de JoKER werd duidelijk dat het opnemen van jeugdwerkers niet aangewezen was, wat daarna ook werd bevestigd door het advies van de Vlaamse Jeugdraad. Het niet opnemen van de jeugdwerkers is dus een duidelijk signaal hiertoe.

¹¹ *Ibid.*, 106-115 (opmerkingen 1 tot 6) en 117 (opmerking 3).

¹² Zie in dat verband ook de meer algemene suggestie in advies 61.267/2/AV, *l.c.*, 115-116 (opmerking 8).

¹³ Zie de artikelen 60 tot 67 van de AVG.

¹⁴ Zie artikel 51, leden 1 tot 3, van de AVG.

¹⁵ Zie adv.RvS 66.033/1/AV van 3 juni 2019 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 7 juni 2019 ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 december 2010 tot uitvoering van het decreet betreffende de private arbeidsbemiddeling, wat betreft de invoering van een registratieverplichting voor sportmakelaars’, opmerkingen 5.1 tot 5.4.

Het is echter ook niet aangewezen om jeugdwerkers uitdrukkelijk uit te sluiten van deelname aan een casusoverleg binnen een LIVC R. Het is mogelijk dat er zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen waardoor het toch nuttig zou zijn om een jeugdwerker te betrek[en] bij een LIVC R. De residuaire categorie van potentiële deelnemers vermeld in artikel 3, tweede lid, van het voorontwerp, zou in die zin ook betrekking kunnen hebben op jeugdwerkers. De residuaire categorie is echter niet ingeschreven specifiek met het oog op deze jeugdwerkers.”

De door de gemachtigde gegeven toelichting, die de regeling met betrekking tot de deelname van jeugdwerkers verduidelijkt, wordt het best opgenomen in de memorie van toelichting.

Artikel 7

7. Artikel 7 van het voorontwerp voorziet in een regeling waarbij de personen die uitgenodigd zijn voor een casusoverleg zich kunnen laten vertegenwoordigen door een vaste afgevaardigde. De vaste afgevaardigde kan voor een casusoverleg informatie uitwisselen met het lid van de dienst, de voorziening of de gesubsidieerde organisatie dat rechtstreeks betrokken is bij de persoon waarover een casusoverleg wordt georganiseerd. In de memorie van toelichting wordt dienaangaande het volgende verduidelijkt:

“Zo zal bijvoorbeeld een trainer binnen een sportvereniging doorgaans geen beroepsgeheim hebben, en kan die dus informatie doorgeven aan zijn leidinggevende, die deelneemt aan het casusoverleg. De leidinggevende is echter wel onderworpen aan een geheimhoudingsplicht wat betreft de gedeelde geheimen op het casusoverleg. Op basis van dit artikel, heeft de leidinggevende toch de mogelijkheid om terug te koppelen naar de trainer.”

7.1. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het voorbeeld waarvan sprake is in de memorie van toelichting betrekking heeft op een persoon die niet gebonden is door een beroepsgeheim. De vraag rijst dan of het werken met een vaste afgevaardigde ook kan gelden in geval het lid dat rechtstreeks betrokken is bij de persoon waarover het casusoverleg gaat, wél gebonden is door een beroepsgeheim, en of dat lid zich op artikel 458ter, § 1, van het Strafwetboek zou kunnen beroepen om dat beroepsgeheim te doorbreken teneinde de vaste afgevaardigde inlichtingen te bezorgen die onder dat beroepsgeheim vallen. De Raad van State, afdeling Wetgeving, is van oordeel dat dit laatste niet het geval is, aangezien het voornoemde lid als zodanig niet deelneemt aan het overleg, zoals geregeld door de wet van 30 juli 2018, en zich dan ook niet kan beroepen op artikel 458ter, § 1, van het Strafwetboek. Wel zou de decreetgever, gebruik makend van de mogelijkheid geboden door artikel 458 van het Strafwetboek, in een toelating kunnen voorzien voor het lid dat gebonden is door een beroepsgeheim om ten overstaan van de vaste afgevaardigde, met het oog op deelname aan het casusoverleg, de daartoe vereiste inlichtingen die gedekt zijn door dat beroepsgeheim mee te delen. Een uitdrukkelijke bepaling met dat voorwerp zou dan in het voorontwerp moeten worden opgenomen.

7.2. Ook wordt in de memorie van toelichting gesteld dat de vaste afgevaardigde na het casusoverleg kan “terugkoppelen” naar het lid dat rechtstreeks betrokken is bij de persoon waarover het casusoverleg ging. Naast de vaststelling dat dit laatste als zodanig niet uitdrukkelijk wordt geregeld in artikel 7 van het voorontwerp, dient te worden vastgesteld dat artikel 458ter,

§ 2, van het Strafwetboek impliceert dat een deelnemer aan het casusoverleg, in dit geval de vaste afgevaardigde, tot geheimhouding verplicht is wat betreft de tijdens het overleg meegedeelde geheimen. Voor zover de beoogde terugkoppeling ook betrekking heeft op de tijdens het overleg meegedeelde geheimen, moet worden vastgesteld dat het lid waarnaar wordt teruggekoppeld niet gebonden is door de geheimhoudingsplicht die voortvloeit uit artikel 458ter, § 2, van het Strafwetboek, en in voorkomend geval evenmin gehouden is door een andere geheimhoudingsplicht. In dat geval zou de toepassing van artikel 458ter, § 2, van het Strafwetboek moeten worden uitgebreid tot de leden waarnaar wordt teruggekoppeld. Volgens de gemachtigde is dat laatste aangewezen.

Voor zover de decreetgever zich voor het aannemen van een regeling met betrekking tot de hiervoor geschetste terugkoppeling zou willen beroepen op de impliciete bevoegdheden, kan worden verwezen naar hetgeen daarover is uiteengezet in opmerking 3.2.

8. Artikel 7, derde lid van het voorontwerp luidt: “Door de informatie-uitwisseling, vermeld in het tweede lid, wordt de vaste afgevaardigde onderworpen aan dezelfde reglementering als het lid van de dienst, voorziening of gesubsidieerde organisatie, vermeld in het tweede lid, dat informatie verstrekt, zijnde de reglementering inzake gegevensbescherming en in voorkomend geval de reglementering inzake het ambtsgeheim, de discretieplicht en het beroepsgeheim.”

Die bepaling heeft enkel betrekking op de gevallen waarin de discretieplicht is bepaald in een reglementering, maar heeft geen betrekking op de gevallen waarin deze discretieplicht is geregeld op contractuele wijze, bijvoorbeeld in een arbeidsovereenkomst. De formulering van artikel 7, derde lid, van het voorontwerp zal bijgevolg moeten worden aangepast om ook die gevallen te vatten.

Artikel 9

9. Overeenkomstig artikel 9, § 4, van het voorontwerp vangt de principiële eenjarige bewaartermijn aan op de datum van de laatste bespreking van de betrokkene op het casusoverleg binnen een LIVC R. In het belang van de rechtszekerheid verdient het aanbeveling om minstens in de memorie van toelichting te verduidelijken wat precies wordt verstaan onder de ‘bespreking’ van een betrokkene.

10. Uit artikel 9, § 4, van het voorontwerp volgt tevens, minstens impliciet, dat iedere bij het overleg betrokken overheid zelf de bewaartermijn kan bepalen voor “de persoonsgegevens, verkregen in het kader van een casusoverleg binnen een LIVC R”, en ook kan voorzien in een regeling voor de verlenging ervan onder de door die overheid bepaalde voorwaarden. In dat verband kan worden verwezen naar hetgeen over de bevoegdheidsrechtelijke grondslag van de artikelen 9, 10 en 11 van het voorontwerp is uiteengezet in opmerking 3.5 en de aanbeveling tot het sluiten van een samenwerkingsakkoord in opmerking 3.6.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Astrid TRUYENS

Wilfried VAN VAERENBERGH